

sit lille Hjerteranke, og det er for hende, som om hun er vaagnet op af en grim Drøm og kender sig selv igen.“

Han maatte her standse paa Grund af fornyet Uro i Salen. Nogle unge Mennesker, der havde forstaaet, at de af Vanvare var kommen til et Vækkelsesmøde, trængte sig støjende hen mod Udgangen; og deres Opbrud blev Signalet til en almindelig Udvandring af skuffede Tilhørere. Heden i Salen var nu ogsaa helt kvælende. En Del Vinduer var bleven lukket op, men igennem dem strømmede kun Stanken fra Hestestalden nedenunder og fra en Baggaards Retirader.

Mads Vestrup fandt sig roligt i Forstyrrelsen. Han var fra sine Friluftsmøder og Krostueforsamlinger vant til, at Folk kom og gik, som de vilde.

Henne paa Bænken ved Sidevæggen havde Frøken Susse hele Tiden siddet og stirret paa ham med et Udtryk af forbavset Optagethed. Endogsaa nu, da han ikke talte, var hendes Øjne stift rettet imod ham.

Frants Møller, der havde siddet og halvsovet, stødte for anden Gang til hende med Albuen og spurgte, om de ikke ogsaa skulde benytte Lejligheden til at forsvinde. Første Gang svarede hun ham ikke. Nu gav hun ham Puffet tilbage og sagde forbitret:

„Saa lad mig dog være, dit Fjols!“

Efter at der igen var bleven nogenlunde Ro i Salen, fortsatte Mads Vestrup sin Tale. Han sagde, at allerede den gamle græske Vismænd Sokrates havde sagt de dybe Ord om Smerten, at den var Sjælens Medicin. Altsaa kunde ogsaa en Hedning forstaa, at Livet med sin strenge Tugt understøttede Menneskets naturlige Selvopholdelsesdrift. Men kun en Kristen kunde med ydmyg Taalmodighed og Haab i Sindet bøje sig ind under Lidelsernes Kors, fordi han var bleven sig sin Syndefuldhed bevidst, og fordi hele denne Tilværelse i Støvet Verden for ham var en Bods-gang, en paabudt Smertens Vandring, til Lutring og Fuldkommengørelse.

„Nu veed jeg godt,“ — sagde han — „at uforfalsket bibelsk Tale er ilde hørt i vore Dage. Og allermest gælder det da Ordet om Mennesket som født i Synd og derfor hjemfalden til Dø-